

opusdei.org

„Ono što bi svaka majka učinila za svoje dijete”

“Rano 24. veljače čuli smo vijest da je Putin napao Ukrajinu. Razgovarala sam s Vovom, svojim udomljenim sinom, i na drugom kraju čula ove riječi od kojih sam drhtala: ‘Majko, ne želim umrijeti.’” Tako započinje svoju priču María José, iz Seville.

29.03.2022.

Granatiranje svakih deset sekundi izaziva strah za život. Vova živi u gradu Irpin, nekoliko kilometara od Kijeva. Pokušavam na sve moguće načine uvjeriti kćer Vovinih zakonskih skrbnika da pristane napustiti grad i otpratiti Vovu i još dvoje tinejdžera – Andreja i Nadiju – do granice gdje ćemo se dogovoriti da ih pokupimo.

Počeli smo se dogovarati za let iz Seville za Poljsku. Nazvao me par kojega sam poznavala kada su saznali da planiram putovati u Poljsku i rekli da bi se htjeli pridružiti mom putovanju kako bi potražili Nadiju, koja je prije nekoliko godina provela ljeto s njima u udomiteljskom programu, i koja je bila s Vovom u istoj grupi. Tako smo nas troje u nedjelju 27. veljače krenuli za Varšavu.

„Mama, jako sam ti blizu, ali i dalje te ne mogu zagrliti“

Pripremila sam ruksak s nekoliko osnovnih stvari i dodala molitvenu karticu svetom Josemariji i kronicu. Čula sam ljude kako govore o „zajedništvu svetih” i „prepuštanju u Božje ruke”, ali u tom trenutku kad sam počela moliti, doživjela sam to na nov i dublji način.

Kad smo stigli u Varšavu uzeli smo taksi. Kad je vozač saznao zašto smo tamo, nije nam htio naplatiti put. Ova i druge slične geste velikodušnosti doista su nas dirnule.

Vova, Andrej i Nadia, kada su stigli do granice, proveli su više od dva dana u koloni koja se protezala 11 kilometara. Tisuće ljudi odjednom su morale napustiti svoju domovinu. Bilo je jako hladno i oni čekajući jeli sirove kobasice i jedva da su spavali.

Kad su se približavali granici, Vova mi je poslao audio zapis: „Mama, jako sam blizu tebe, ali te još uvijek ne mogu zagrliti.” Kad smo se

konačno našli licem u lice, nismo mogli zadržati suze. Vova je imao dodatnu tugu što se morao oprostiti od svog 20-godišnjeg brata koji je regrutiran da brani svoju zemlju.

Imam četvero djece; prije sedam godina moj suprug i ja odlučili smo preko nevladine organizacije udomiti Vovu kada je imao samo 9 godina. Bio je siročić u mladosti i živio je blizu Černobila. S nama je posljednjih godina provodio godišnji odmor – Božić i ljeto – i sada je dio naše obitelji. Naša odluka da udomimo dijete proizišla je iz naše velike zahvalnosti Bogu za našu obitelj: „Kako da ti vratim nešto od onoga što si mi dao?” Bog je postavio Vovu na naš put i on je bio pravi dar cijeloj našoj obitelji. Jedan od mojih sinova je istih godina i pomalo sličnog izgleda. Kad smo hodali ulicom sa svih petero djece, ljudi su me ponekad pitali: „Jesu li oni blizanci?” A jedno od moje male

djece je odgovorilo: „Jedno je od
mame, drugo je donio Bog.”

Dva autobusa za 100 izbjeglica

Zahvaljujući pomoći mnogih drugih
zabrinutih prijatelja u Španjolskoj,
uspjeli smo organizirati dva
autobusa sa po 50 ljudi, od kojih bi
jedan putovao u Seville, a drugi u
Algeciras. Sve te izbjeglice su već
imale obitelj koja ih je dočekala kada
su stigli.

Moleći za mir već sada možemo
učiniti puno da pomognemo u
rješavanju ove bolne situacije i
svojim zrnom pijeska pridonesemo
ublažavanju boli tolikih ljudi, koji bi
jednog dana mogli biti svatko od nas.

Neki ljudi su mi rekli "ti si pravi
heroj". Ali mislim da sam
jednostavno učinila ono što bi svaka
majka učinila za svoje dijete.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/ono-sto-bi-svaka/](https://opusdei.org/hr-hr/article/ono-sto-bi-svaka/)
(27.03.2025.)